

Éssers de fum

Francesc Ruiz i Rovira

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Com no sé per on començar el meu relat, ho faré pel dia que vaig tornar a veure els éssers de fum, i, per primera vegada, un d'ells va fer una cosa inusual. Tot havia començar com un dia qualsevol, però amb una mica més de sort: havia trobat un seient al metro. Vaig tancar els ulls per poder descansar i relaxar-me una mica. Llavors va ser quan els vaig tornar a veure, encara que veure no era el verb correcte, perquè, si us heu fixat he dit que havia tancat els ulls. Potser era més acurat dir que els sentia. Eren com uns éssers invisibles, que desprenien una mena de fum grisenc. Era aquest fum el que em permetia percebre'ls quan tancava els ulls. Sempre anaven un darrere l'altre, d'una punta a l'altra del metro. Jo els anomenava éssers de fum, però no sabia exactament ni què eren ni de què estaven fets. Podien ser una imaginació meva? Una imatge produïda per un cervell cansat? Quina finalitat tenia que anessin d'una punta a l'altre del metro? Clar que els humans també ho fèiem quan volíem sortir per una porta del vagó. Però mai els havia vist fer res que no fos caminar pel vagó.

De totes maneres, com ja he dit, aquell dia es va produir un canvi. Jo estava amb els ulls tancats i els veia passar davant meu. De sobte, un d'ells es va girar cap a mi, com si em mirés, i va sortir de la fila. Mentre els altres continuaven la seva processó, ell es va acostar a mi i em va mirar fixament als ulls. La seva cara es trobava a un pam de la meua. La podia veure perfectament. Hem recordava la cara d'un mico. Em mirava directament als ulls, com si volgués saber si realment l'estava veient o no. Vaig dubtar entre obrir els ulls o no fer-ho. Què succeiria? Els podia veure mentre tingués els ulls tancats. Si els obria, ja no el veuria, però ho interpretaria

ell com un senyal que el podia veure? Eren conscients que jo els podia percebre?

Per sort, l'ésser va girar la cara, com si algú el cridés. Va tornar a mirar-me durant uns segons, i llavors va marxar mig corrent, intentant tornar al lloc de la fila on havia estat. Vaig obrir els ulls, i no els vaig voler tornar a tancar. M'havia agafat por.

Aquella mateixa nit havia quedat amb uns amics per sortir a sopar. Vaig tornar a agafar el metro. Era el mitjà de transport que a mi més m'agradava. A aquelles hores anava mig buit i no hi havia problema per trobar seients desocupats. De fet, en el banc del davant només hi havia una dona gran que em somreia. Vaig tancar els ulls gairebé sense pensar-hi i hem vaig quedar de pedra. Hi havia un d'aquells éssers assegut al costat de la dona, i tenia posada la seva mà a l'espatlla de la dona. Em vaig sobresaltar i vaig obrir els ulls d'immediat. Què li estava fent a aquella dona? Segurament era quelcom dolent. Li robava energia? Intentava posseir-la? Vaig tornar a tancar els ulls, i l'ésser m'estava mirant. El metro estava arribant a la següent estació. Vaig sortir corrent del vagó i vaig tancar els ulls. L'ésser havia deixat a la dona, i estava dempeus dins el vagó. Vaig obrir els ulls. La dona havia deixat de somriure, i em mirava tota estranyada, com si jo estigués boig.

En marxar el metro, vaig asseurem en un dels bancs de l'andana, intentant recuperar-me de l'ensurt. Aquell ésser m'havia vist. Estava completament segur. Per sort, vaig pensar, havia marxat amb el metro, oi? Per assegurar-me'n, vaig tancar els ulls. No vaig veure res. Vaig sortir d'allà, tot decidit a agafar l'autobús.

Vaig seure a la parada de l'autobús, i vaig tapar-me la cara amb les mans per intentar calmar-me. Què eren aquelles criatures? Què volien? Algú més les podia veure? No ho sabia. Hi havia cap manera de prevenir a la gent de l'existència d'aquelles criatures? I la pregunta més important de totes: com podia estar tant segur, de cop i volta, del fet que eren reals?

Poc a poc em vaig anar tranquil·litzant. Vaig obrir els ulls, i vaig treure les mans de la cara. Vaig inspirar profundament, i em vaig sentir més relaxat. I si aquelles criatures no volien fer-nos mal? I si estaven aquí per altres motius? Podien tenir bones intencions? Llavors vaig tancar els ulls, i vaig veure que una d'aquelles criatures tenia la seva mà sobre la meva espatlla. Vaig obrir els ulls i vaig posar-me a cridar mig histèric. No volia aquella criatura allà, ni que em toques, ni que em fes res. La gent em mirava com si estigués boig. La gent s'apartava de mi, mentre jo cridava, i obria i tancava els ulls com si tingués un atac d'una malaltia mental. De sobte vaig sortir corrent, i l'autobús que havia estat esperant em va atropellar. No va ser greu, però vaig estar ingressat a l'hospital diverses setmanes.

Durant una part de la meva estada a l'hospital, vaig estar prenent medicació contra el dolor. La veritat era que no em feia tot l'efecte que a mi m'hagués agradat. Però quan el dolor desapareixia, i em sentia en pau i una mica feliç, tancava els ulls, i hi havia un d'aquells éssers amb mi. En sortir de l'hospital, em van passar a psiquiatria. Creien que veia al·lucinacions. Em van arribar a preguntar si eren marcians de color verd. Va ser molt humiliant.

De totes maneres, i encara que no em servia de consol, la quantitat de gent tractada per les mateixes al·lucinacions va créixer exponencialment. Fins i tot es deia que hi havia molta gent que no estava sent tractada. Tots els malalts volien deixar de veure aquells éssers, encara que, quan els veien, es trobaven en pau i sentien una mica de felicitat.

Els científics que quedaven sans intentaven demostrar l'existència d'aquells éssers, o trobar una cura per la malaltia, però no varen aconseguir cap de les dues coses.

Finalment, un dia, aquells éssers varen deixar un missatge: "Veníem en pau. Només volíem un lloc on viure, sense res a canvi. Ni aliments, ni energia, ni matèries primes. A canvi oferíem pau i tranquil·litat. Mai ens haguéssim imaginat que la nostra oferta seria rebutjada d'aquesta manera. Ho lamentem, i marxem a un altre lloc".

Poc a poc, tots aquells éssers varen desaparèixer de les nostres vides. La bogeria també. Hi havia dues explicacions possibles. La primera parlava de virus i bogeria col·lectiva. La segona, parlava d'un succés real que ens havia superat a tots, i que érem incapaços d'entendre.

Jo creia en la segona. Durant la meva recuperació a l'hospital, jo havia comprovat que em sentia millor quan estava en contacte amb un d'aquells éssers, però els rebutjava. Alguna cosa dins meu no els volia. Però una vegada varen marxar, ho vaig lamentar. Podria ser que cap de nosaltres estigues preparat per al que ens havien ofert? De veritat ens havíem comportat d'aquella

manera? Què deia això de nosaltres?.

Finalment, i potser perquè no ens interessava saber les respostes a aquestes preguntes, la versió oficial va ser que hi havia hagut una epidèmia. Felïçment, el nostre sistema immunològic havia pogut vèncer-la, i ja estàvem fora de tot perill.